

Laura Ylikauma

LL, erikoislääkäri
OYS, OpTa, Anestesia ja tehohoito
toimitussihteeri@say.fi

Innolla uuteen haasteeseen

Finnanest sai uuden päätoimittajan, kun Maija Kaukonen hyppäsi väistyvän päätoimittajamme Vesa Kontisen saappaisiin tämän vuoden alusta. Kysyin Maijalta tuoreeltaan tunnelmia ja kuulumisia.

Onnittelut Maija! Mikä innosti sinua aloittamaan Finnanestin uutena päätoimittajana?

Olen aina kokenut yhteisöllisen toiminnan tärkeäksi, jo opiskeluaikana kurssin isäntänä ja kandiseura-aktiivina. Erikoistumisaikana perheen perustamisen ohessa perustimme SATELin. Toimin aluksi Helsingin edustajana ja myöhemmin myös jaoksen puheenjohtajana. Suunnitelimme jopa SATELin seniorikiltaa, sillä toiminta oli niin mukaansatempaavaa. Siihen eivät ihan rahkeet riittäneet, ja aika menikin sitten sen jälkeen päivystystyön, tutkimuksen tekemisen ja kolmen lapsen kasvatamisen kanssa. Elämä kuitenkin menee eteenpäin, ja nyt olen ilahduttavasti tilanteessa, jossa pystyn itse päättämään mitä teen. Koen tärkeäksi edistää omaa erikoisalaani Suomessa. Kun minulle tarjottiin tilaisuutta ryhtyä Finnanestin päätoimittajaksi, totesin, että tämä on se hetki, jolloin ryhdyn taas tekemään töitä yhteiseksi hyväksi.

Onko sinulla aiempaa kokemusta toimitustyöstä?

Toki! Toimittajan urani alkoi jo vuonna 1988, kun olin teknillisessä korkeakoulussa Otahuuto-lehden toimituskunnassa. Kirjoja olen ollut tekemässä Duodecimilla. Akuuttihoiton Lääkkeet -kirjasta on juuri tullut ulos toinen painos, jota olen ollut mukana tekemässä toimituskunnan jäsenenä. Jatkan toimituskunnan puheenjohtajana.

Olen myös kirjoittanut tieteellisen työni tuloksista suomenkielisiin lehtiin, kuten Finnanestiin ja Duodecimiin. Vertaisarvioituja juttuja olen kirjoittanut englanniksi ainakin kymmeneen eri julkaisuun. Nykyisin tieteelliset lehdet edellyttävät kirjoit-

”Koen tärkeäksi edistää omaa erikoisalaani Suomessa.”

tajilta lähes suoraan taittokelpoista tekstiä, mutta eivät onneksi vielä laita syöttämään tekstiä suoraan taittopohjaan.

Olet sekä anestesiologian ja tehohoidon että kliinisen farmakologian erikoislääkäri. Olet lisäksi tehnyt pitkän uran teho-osaston lääkärinä. Kuinka yhdistät näitä osaamisia tämän hetken työssäsi?

Nykyisessä päivätyössäni johdan lääketurva-arvioinnin jaostoa Fi-meassa. Tehtävänäme on arvioida lääkevalmisteita, niistä aiheutuneita haittatapahtumia, erityyppisiä turvallisuustutkimuksia ja mahdollisten viranomaistoimenpiteiden tarvetta. Pitkä kliininen kokemus auttaa asettamaan havaitut riskit perspektiiviin sekä yksittäisen potilaan että laajempien potilasryhmien kannalta.

Anestesiologialla aloittaessani totesin, että jokainen yleisanestesia on kliinis-farmakologinen koe: lääkettä titrataan yksilöllistä vastetta seuraten. Lisäksi lääkevasteet ovat suoraviivaisia ja monipuolisesti monitoroituja. Tutkimuksissa, joita arvioin nykyisessä työssäni, ovat asetelmat yleensä mutkikkaampia ja pääte-muuttajat monimutkaisempia, mutta periaate on samankaltainen.

Tutkimusta tehdessäni olen oppinut tutkimusmetodologiaa ja sen perusteella tehtävää arviota tulosten luotettavuudesta ja yleistettävyydestä. Kliinisten lääketutkimusten tekeminen potilailla sekä teollisuuden sponsoroina antaa syvällistä ymmärrystä siitä, millaisia epävarmuustekijöitä tulosten takana voi olla. Lisäksi epidemiologisten tietokantapohjaisten tutkimusten tekeminen ja metodologinen osaaminen ovat keskeisiä nykyistä työtä tehdessäni.

Mitä uutta näkökulmaa laaja työkokemuksesi voisi tuoda Finnanestiin?

Finnanestilla on mielestäni hieno rakenne, ja siinä on erityyppisiä juttuformaatteja, joita pystyn hyödyntämään, kun johdattelen Suomen anestesiologikuntaa mukavuusalueensa reunamille. Anestesiologia ja tehohoito on laaja erikoisala, joka tarjoaa herkullisia mahdollisuuksia tehohoidollisiin, farmakologisiin, tutkimuksellisiin ja muihin aiheisiin. Saamme varmasti tulevaisuudessa näihin liittyviä artikkeleita lehteen.

Ja koska nuorisossa on tulevaisuus, näen tärkeänä pitää yllä myös erikoistuvien lääkäreiden näkökulmaa lehdessä.

Miltä tuntuu ottaa vastaan uusi haaste Finnanestin päätoimittajana?

Hienolta! Olen kiitollinen saamastani luottamuksesta ja innoissani päästessäni omalta osaltani edistämään anestesiologian ja tehohoidon erikoisalaa Suomessa.

Mitä suunnitelmia sinulla on Finnanestin ulkoasun tai sisällön suhteen? Mitä mieltä olet lehden siirtymisestä kokonaan sähköiseen muotoon?

Henkilökohtaisesti olen tyytyväinen lehden ulkoasuun. Se on selkeä ja sisältö on pakattu sopivan leppoisasti. Helposti lähestyttävästä ulko muodosta huolimatta tiedeartikkelit tarjoavat kovaa faktaa. Monipuoliset juttutyypit keventävät lehden sisältöä ja niitä on helppo lukea, vaikka riippukeinussa retkottaessa.

Lehden ilmestyminen myös verkossa on mielestäni hyvä asia: se on silloin saatavilla missä tahansa luettavaksi. Olen kuitenkin henkisesti keski-ikäinen, sillä mielestäni lehtiä on paljon miellyttävämpi lukea paperilta. Kotonani kasvaa diginatiiveja, jotka kommentoivat tuohon edelliseen "ok boomer". Näkemykseni mukaan lehden tulee kuitenkin olla koko lukijakunnalleen mieluisa, joten näen myös paperilehdelle tulevaisuuden.

Mitä teet vapaa-aikanasi?

Vielä edelleenkin olen ensisijaisesti Äiti. Kun nuorison silmä välttää, harrastan urheilua eri muodoissaan. Juokseminen on pitkäaikainen harrastus, mutta jäänyt viime vuosina turhan vähälle. Tennis, golf ja lasket-

"Toivon, että kaikki lukijat harkitsevat kirjoittajaksi ryhtymistä!"

telu ovat toiveajatteluharrastuksiani: välineet ovat viimeisen päälle, mutta todelliset suoritukset laskettavissa yhden käden sormilla vuosittain.

Salainen paheeni on laulaminen. Opettajani pakottaa minut laajentamaan näkökulmaani, mutta jos itse pääsen valitsemaan lauluni, ovat vahvaääniset naislaulajat suosikkijani – edesmennyt Aretha Frankling, Adele, Barbra Streisand ja Carole King muutamia mainitakseni.

Mitä terveisiä haluaisit lähettää Finnanestin lukijoille ja juttujen kirjoittajille?

Toivon, että kaikki lukijat tutkailevat sisintään ja harkitsevat kirjoittajaksi ryhtymistä! Pidetään lehtemme laaja-alaisena ja koko ammattikuntaamme kiinnostavana julkaisuna. Ja vaikka et tahtoisi itse kirjoittaa,

Maija Kaukonen

- Syntynyt 1970, Helsinki
- Ylioppilas 1988, Helsinki
- LL 1996, Helsinki
- LT 1998, Helsinki
- Erikoislääkäritutkinnot 2005, Helsinki
- EDIC 2010, ESICM
- Dosenttuuri: Tehohoitolääketiede, 2013, Helsinki
- Nykyinen työpaikka: Ylilääkäri, jaostopäällikkö, Fimea
- Muuta: Puolimaratonin ennätys 2.03.44, Ruiskuritari, Naistenklubin jäsen

aina voi ehdottaa uusia aiheita, joista haluaisit lehdessämme lukea. Faktalaatikosta näkyy Helsinki-keskeisyyteni, mutta toivon, että se ei karkota yhtään lukijaa tai potentiaalista juttujen kirjoittajaa. Toimikunnassamme on koko Suomi edustettuna! ■

>>

Kuva 1. Mukavuusalueen reunoja kokeilemassa. Kuva Leevi Kaukonen 2018.

”Facebookin Huono äiti -ryhmässä jaettu teksti kuvaa elämäni viimeiseltä 10 vuodelta:”

Äidistä ei pääse ikinä eroon!

Äiti on ihan urpo. Se on ärsytävä, raivostuttava ja rasittava. Ilman äitiä kaikki olisi paljon hauskeempaa. Äiti mäkättää, uhkailee ja raivoaa.

... .. Tiskit, roskat ja sotkut on äidin elämän tärkein juttu. On aika säällittävää, että sen tasapaino järkkyy, kun se näkee tavaran väärässä paikassa. Ilman äitiä, kukaan ei edes huomaisi, että koti on sikin sokin.

Äiti on tiukkis. Se vahtii ja mu-rehtii. Ilman äitiä kaikilla olisi paljon rennompaa. Saisi bilettää ja olla kavereitten kanssa aamuun asti. Äiti on naurettava sääntöfriikki. Se tuijottaa kelloa ja soittelee sikana perään. Se jaksaa urputtaa kaikesta, mikä on nuorelle tärkeää. Se yrittää tyhmänä uskotella, että kotiin kannattaa mennä ennen pimeäntuloa. Hei haloo! Ketä kiinnostaa? Ilman äitiä kukaan ei edes muistaisi, että kotiintuloaikoja on keksitty. Äiti on vanhanaikainen. Se ei ymmärrä nykyä mitään. Sen kannattaisi hankkia itselleen elä-

mä. Se pauhaa hulluna sellaisista vanhoista ja turhista asioista kuin käytöstavat, ruoka-ajat ja nukkumisen tärkeys. Just joo. Ilman äitiä kenenkään ei tarvitsisi tehdä mitään, mistä ei itse tykkää.

Äiti näyttää vanhalta ja väsyneeltä. Sen kannattaisi vähän relata. Ja sen vaattetkin on niin out. Samettihousut. Läskipohjaken-gät. Turkishattu. Ei sen kanssa voi julkisesti liikkua. Nolottaa, jos tulee kavereita vastaan. Herää pahvi! Nyt on 2020-luku!

Äiti toistaa itseään. Sen jutut on välillä niin hyvää päivää, ettei mitään rajaa. Vähän lohduttaa se, että kaikilla kavereilla on sama äitiongelman. Äidit on punkkeja. Ne on aina iholla. Ne imee tolkkuttomilla vaatimuksillaan lapsensa kuiviin. Ei ihme, jos lapsilla menee välillä hermot. No, ehkä joskus menee lapsilla-kin homma överiksi. Ei äidit ihan aina ole yksin syyllisiä kaikkeen. On äiti toisaalta aika ihmeellisenkin. Se ajattelee aina ensin

lastaan, vasta sitten itseään. Se uhrautuu, unohtaa itsensä ja venny ihme tekoihin lapsen vuoksi. Varmaan kuolleenakin se vielä välittää, valvoo, vartioi ja tarkkailee. Kai se pilvenreunallakin kiikaroi ja varmistelee, että kaikki on hyvin. Äiti on aina äiti, elävänä tai kuolleen.

Äitiä ei tule hirveän usein miettittyä. Äiti on vaan äiti. Se on jotenkin niin selviä. Nyt kun miettii, tulee jotenkin turvallinen olo, kun tajuaa, että äidistä ei pääse ikinä eroon.

(Kirjoittaja tuntematon)